

ת"פ 26229/02/16 - מדינת ישראל נגד יונתן שידלובי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26229-02-16 מדינת ישראל נ' שידלובי
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המאשימה מדינת ישראל
נגד יונתן שידלובי
הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר רבי

ב"כ הנאשם: עו"ד עמית בר

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 12.3.2008 נגזרו על הנאשם שבעה חודשי מאסר בפועל על ידי בית משפט השלום בקרית - גת, במסגרת ת"ד 6091/06, בגין ביצוע עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין נדחה במסגרת ע"פ 5246/08 של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, ומועד התייצבותו של הנאשם למאסר נקבע ליום 6.7.08. חרף ההחלטה לא התייצב הנאשם למאסר.

3. ביום 25.9.16 כפר הנאשם בכתב האישום. הנאשם לא חלק על כך כי לא התייצב לריצוי העונש במועד שנקבע, וטען כי התייצב לריצוי המאסר ביום 16.1.16. לטענתו, הוא לא נכח בדיון בערעור ולא ידע על מועד ההתייצבות שנקבע לריצוי העונש. באותו מועד נטענה טענה מקדמית, לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה של הפרת הוראה חוקית. בהחלטתי שניתנה באותו היום דחיתי את הטענה וקבעתי כי אי התייצבות לעונש מאסר שהוטל על ידי בית המשפט מהווה עבירה של הפרת הוראה חוקית.

הראיות

4. שמיעת הראיות התקיימה ביום 27.9.16. כל ראיות התביעה הוגשו בהסכמה. הראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה הן גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בקרית גת מיום 12.3.08 (ת/1), פרוטוקול הדיון בערעור

בבית המשפט המחוזי מיום 19.6.08 (ת/2), פסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעור מיום 30.6.08 (ת/3) והודעת הנאשם במסמך מיום 18.1.16 (ת/4).

5. בהודעתו במסמך אמר הנאשם, כי אינו זוכר אם היה בבית המשפט לתעבורה, וכי בתו נפטרה לפני הערעור והוא נותר, שבור מבחינה נפשית, לטיפול בילדיה, ועל כן אינו זוכר אם נכח בדיון בערעור. הנאשם אמר עוד, כי אינו זוכר דבר מההליך המשפטי, אינו זוכר שהודה בביצוע העבירות בבית המשפט לתעבורה, כפי שנכתב בגזר הדין, אינו זוכר האם נכח בבית המשפט המחוזי ואף אינו זוכר אם שאל את עורך הדין שלו מה תוצאות ההליך המשפטי.

6. בתום פרשת התביעה, טען ב"כ הנאשם כי אין להשיב לאשמה מאחר ולא הוצגה כל ראיה כי הנאשם זומן כדיון לדין ונכח בבית המשפט המחוזי בדיון או בעת מתן פסק הדין. הטענה כי אין להשיב לאשמה נדחתה ונשמעה פרשת ההגנה. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו מסמך רפואי מיום 1.7.14 ופרוטוקול הדיון והחלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט גבאי- ריכטר) מיום 17.1.16 בבקשה למתן צו מעצר בהעדר שניתן בעניינו של הנאשם.

7. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם בהחלטיות, כי נכח בדיון בבית משפט לתעבורה וידע כי הוטל עליו מאסר בפועל, אך בדיון בבית המשפט המחוזי שהתקיים ביום 19.6.08 לא נכח, מאחר ובתו נפטרה בערב שבת שני 13-14.6.08, והלווייתה נערכה ביום ראשון, 15.6.08, ומכאן שבמועד הדיון בערעור הוא ישב שבעה על מות בתו. לדבריו, בתום השבעה, ביום ראשון, 22.6.08, עלה לקברה של בתו, ומיום 23.6.08 שהה בבית חולים לצדו של נכדו, התינוק שילדה בתו ימים ספורים לפני מותה, אשר היה בבידוד מחשש שנדבק בחיידק שגרם למותה של הבת. הנאשם טען כי התינוק שוחרר מבית החולים ביום 14.7.08 ועל כן לא ייתכן שהגיע לבית המשפט המחוזי בבאר שבע ביום 30.6.08, שבו ניתן פסק הדין בערעור. הנאשם טען כי מעולם לא היה בבית המשפט בבאר- שבע והוא אינו יודע היכן נמצא בית משפט זה. הנאשם תיאר בעדותו את מצבו הרפואי והנפשי הקשה לאחר מות בתו, והגיש מסמך רפואי התומך בטענותיו. הנאשם טען בעדותו כי מזה כ- 8 שנים גר באותו מקום. במהלך השנים שחלפו הגיע למסמך כ- 7-8 פעמים ומסר את כתובתו, ומעולם לא נאמר לו כי הוא דרוש למאסר. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הגיש את הערעור בכתב ידו וטען כי אינו מכיר את עו"ד הכהן, אשר מופיע בפרוטוקול כמי שייצג אותו בבית המשפט המחוזי. לדבריו, לא התעניין במהלך השנים מה עלה בגורלם עונש המאסר שהוטל עליו, בשל מצבו הנפשי הקשה בעקבות מות בתו.

8. במענה לשאלת בית המשפט, התקשה הנאשם להסביר כיצד טענתו, לפיה בתו נפטרה בסמוך למועד שמיעת הערעור בבית המשפט המחוזי, עולה בקנה אחד עם גזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה, המתייחס לטרגדיה זו שחוהה הנאשם, ואשר אירעה עוד טרם מתן גזר הדין. הנאשם אמר, כי זכור לו שבתו נפטרה בערב שבת בפרשת "בהעלותך". שאלה זו נשאלה על ידי מאחר והסתירה עלתה באופן בולט מתוך חומר הראיות, בירורה לא התבקש על ידי איש מב"כ הצדדים, התקשיתי להאמין כי אדם לא יאמר אמת באשר למועד פטירתה של בתו, וסברתי שיתכן והנאשם טעה בשנה שבה אירע האירוע המצער. מכל מקום, סתירה זו לא יושבה בעדותו של הנאשם.

9. בשל סמיכות הזמנים בין המועד שבו נשמעה התשובה לכתב האישום לבין המועד שבו נשמעו הראיות, נדחה,

לבקשת ב"כ הנאשם, המשך פרשת ההגנה ליום 9.11.16, על מנת לבדוק האם יש לנאשם עדי הגנה נוספים.

10. בדיון שהתקיים ביום 9.11.16, אליו לא התייצב הנאשם בשל מצבו הבריאותי, הודיע ב"כ הנאשם כי אין לו עדי הגנה נוספים, לאחר ששוחח עם עורך הדין שייצג את הנאשם בערעור בבית המשפט המחוזי וזה אמר לו כי אינו זוכר דבר. ב"כ הנאשם ביקש למסור "הצהרה של תיקון", ולפיה הנאשם בדק את תאריך הפטירה של בתו, ומצא כי הדבר אירע באותו מועד שתואר בעדותו, אך שנה קודם לכן. משכך, ובהעדרו של הנאשם נדחה מועד שמיעת הסיכומים ליום 8.2.17. במועד זה נשמעו סיכומי הצדדים הגם שהנאשם לא התייצב בשל מצבו הבריאותי, ובהסכמת ב"כ הצדדים, תוך שניתנה אפשרות לב"כ הנאשם להשלים את הסיכומים בכתב.

דין והכרעה

11. אין חולק כי גזר הדין שבו הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל ניתן בבית המשפט לתעבורה ביום 12.3.08 בנוכחות הנאשם. הנאשם הגיש ערעור בעצמו על גזר הדין. דיון בערעור התקיים בבית המשפט המחוזי ביום 19.6.08.

12. בפתח פרוטוקול הדיון בערעור (ת/2) נכתב כי בדיון נוכחים ב"כ המערער, עו"ד הכהן יוסי וב"כ המשיבה, עו"ד ביטון. המערער עצמו אינו מופיע ברשימת הנוכחים שבפרוטוקול הדיון. אמנם, פרוטוקול בית המשפט הוא תעודה ציבורית, וחזקה כי הכתוב נערך בנסיבות המתוארות בו (ראו סעיף 34(4) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1972; (להלן: "הפקודה"), ועל כן יש להסיק לכאורה, כי הנאשם עצמו לא נכח באותו דיון, באשר שמו אינו מופיע ברשימת הנוכחים. דא עקא שבהחלטת בית המשפט בתום הדיון נכתב:

"פסק הדין יושמע ביום 30.6.08 בשעה 12:00"

הודע למערער על חובתו להתייצב."

מדברים אלה ניתן ללמוד כי המערער נכח בדיון, שהרי אחרת בית המשפט המחוזי לא יכול היה להודיע לו על חובתו להתייצב למועד השמעת פסק הדין.

13. בשולי פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי ביום 30.6.08 (ת/3) שבו נקבע כי על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר שהוטל עליו ביום 6.7.08 נכתב:

"ניתן היום כ"ז בסיון, תשס"ח (30 ביוני 2008) במעמד הצדדים."

בהתאם להוראת סעיף 34(4) הנ"ל לפקודה, חזקה כי פסק הדין ניתן במעמד הצדדים, ובכלל זה הנאשם עצמו.

14. לאחר ששקלתי את עדותו של הנאשם בין היתר לנוכח הודעתו במשטרה ויתר הראיות, מצאתי, כפי שיפורט להלן, כי לא ניתן לתת אמון בדבריו של הנאשם, ומשכך לא היה בעדותו כדי לסתור את החזקה ששני הדיונים בבית המשפט המחוזי התקיימו בנוכחותו.

15. ראשית, טענתו של הנאשם בעדותו כי מעולם לא היה בבית המשפט המחוזי בבאר שבע נסתרת מתוך האמור בפתח פרוטוקול הדיון ת/2 מפי ב"כ הנאשם באותה עת: **"אני חוזר על נימוקי הערעור, הערעור הוגש בכתב ידו של המערער. אני נכנסתי לתמונה כשמונתי על ידי הסניגוריה הציבורית...".** ב"כ הנאשם מבקש להסתמך על דברים אלה כדי להוכיח שהנאשם לא היה בקשר עם בא-כוחו בערעור, עו"ד הכהן. עם זאת, משעה שאין מחלוקת שהערעור הוגש על ידי הנאשם עצמו בכתב ידו, והנאשם אף אישר את הדברים בעדותו, הדבר מלמד כי הנאשם דווקא ביקר בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, ולו לצורך הגשת הערעור.

16. שנית, וזה העיקר, עם כל הצער הכרוך בקביעה זו, גרסתו של הנאשם בדבר נסיבות אי הגעתו לערעור אינה גרסת אמת. בניגוד לדבריו בהודעתו במשטרה, בבית המשפט גילה הנאשם נחרצות ובקיאיות במועדים. הנאשם אמר מיוזמתו, בלא שנשאל על כך כי בתו הלכה לעולמה בלילה שבין ה- 13 ל- 14 ליוני 2008, ליל שבת, פרשת בהעלותך. ואמנם ה- 13 ליוני 2008 היה ליל שבת, פרשת בהעלותך. עוד טען הנאשם-שוב, מבלי שנשאל על ימים ותאריכים, כי הלווייתה של בתו נערכה ביום ראשון, 15.6.2008. ואמנם, התאריך 15.6.2008 חל ביום ראשון בשבוע. לדבריו, הוא קם מהשבעה ועלה לקבר של בתו ביום ראשון, 22.6.08, ואמנם, התאריך 22.6.2008 חל ביום ראשון בשבוע. משהתברר כי טענות אלה של הנאשם אינן עולות בקנה אחד עם העובדה שדבר מותה של בתו הופיע כבר בגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה, עמד הנאשם על כך שהוא זוכר שהדברים אירעו בערב שבת, פרשת בהעלותך.

17. בדיון שהתקיים ביום 9.11.16 ביקש ב"כ הנאשם לתקן עדות זו ואמר שהנאשם בדק את תאריך הפטירה של בתו והסתבר כי מדובר באותו תאריך רק שנה קודם לכן. גם אם אתעלם מכללי קבילות הראיות, שאינם מאפשרים לב"כ הנאשם להעיד במקומו, אין בתיקון זה כדי להוסיף לגרסת הנאשם שום נופך של אמת. יום 13 ליוני 2007 היה יום רביעי בשבוע, וממילא לא חל בערב שבת. פרשת השבוע באותו שבוע הייתה פרשת קרח. ייתכן שניתן היה לקבל הסבר זה של טעות בשנה, גם אם בדוחק ותוך תמיהה לא מעטה, אלמלא נקב הנאשם במהלך עדותו בביטחון רב, ומיוזמתו, בתאריכים של פטירת בתו, הלווייתה ומועד העליה לקבר, וציין, מיוזמתו, את הימים בשבוע שבהם אירעו אירועים אלה, אשר בדיעבד התבררו כמועדים בלתי אפשריים.

18. דברים אלה שוללים כל אפשרות לתת אמון בגרסת הנאשם, לפיה לא ידע על הדיונים שהתקיימו בעניינו בבית המשפט המחוזי, וממילא לא הצליח הנאשם בדבריו לסתור את החזקה בנוגע לאמור בפרוטוקולים שנערכו בדיונים אלה.

19. הנאשם נמנע מלזמן לעדות את עורך הדין שייצג אותו באותו הליך, ואולם מטעמים שיוסברו בהמשך, הגם שעדות זו היא רלבנטית לבירור האשמה, ויכולה הייתה, לכאורה, לתמוך בגרסתו של הנאשם, לא אזקוף הימנעות הנאשם מלזמן את עורך דין הכהן לעדות, לחובתו.

20. לא כך הם פני הדברים באשר להימנעות ההגנה מלהגיש את תעודת הפטירה של בתו של הנאשם, מסמך שניתן היה להשיגו בנקל, והיה בו כדי לשפוך אור על עדותו של הנאשם בבית המשפט, ואשר בה לא די, בלשון המעטה, בתיאור הנסיבות שמנעו ממנו, לטענתו, להגיע לדיונים בבית המשפט המחוזי.

הימנעות ההגנה מלהגיש את תעודת הפטירה כראייה מטעמה, מחזקת את הראיות לחובת הנאשם. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שבנ/1, מסמך רפואי שהוגש מטעם הנאשם ואשר נערך ביום 1.7.14, נכתב - יש להניח כי מפי הנאשם - כי בתו נפטרה עשר שנים קודם לכן, דהיינו סמוך לשנת 2004.

21. סיכומם של דברים- הנאשם, ידע כי הוטל עליו עונש מאסר בפועל, ידע כי הגיש ערעור על פסק הדין אותו הגיש בעצמו, נכח בדיונים בבית המשפט וידע על המועד שנקבע לתחילת ריצוי העונש.

22. אף אם הייתי מקבלת את טענת הנאשם כי לא נכח בדיון בערעור, וכי לא ידע על תוצאותיו, העובדה כי הנאשם לא טרח במשך שנים ארוכות לברר מה עלה בגורל עונש המאסר שנגזר עליו ואשר הוא ערער על חומרתו, מהווה עצימת עיניים שכמוה כידיעה על חובתו להתייצב למאסר.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי אי התייצבותו של הנאשם למאסר היא זכות הנתונה לו במסגרת כלל זכויותיו של נאשם במשפט פלילי לנהוג באופן סביל, דוגמת זכות השתיקה, הזכות שלא להפליל את עצמו וכיוצא באלה. במקרה דנן עונש המאסר כבר הוטל על הנאשם ונקבעה חובתו להתייצב לריצוי העונש. הערעור על פסק הדין הוא הליך שיזם הנאשם עצמו ולא המדינה, ומתוך כך הוטלה עליו חובה לפעול ולבדוק מה עלה בגורלו.

23. על המשמעות המשפטית של אי התייצבותו של הנאשם למאסר עמדתי בהחלטתי שדחתה את טענתו המקדמית של הנאשם, לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה. יש להוסיף כי בית המשפט העליון קבע, בדעת רוב, בע"פ 608/81 בנימין בן מאיר סויה נ' מדינת ישראל [פ"ד (1) 477], הלכה ותיקה שכוחה יפה גם היום, כי אי התייצבות נאשם למאסר מהווה עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין, בעוד שבדעת המיעוט של כב' מ"מ הנשיא (כתוארו אז) השופט שמגר נקבע, כי בנסיבות אלה יש להרשיע את הנאשם בעבירה חמורה יותר של בריחה ממשמורת חוקית.

טענת ההגנה מן הצדק

24. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע כי על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 6.7.08. העבירה שביצע הנאשם - אי התייצבות לריצוי העונש, היא אמנם עבירה שנמשכה עד ליום מעצרו בראשית שנת 2016, אך לא ניתן להתעלם מן הזמן הרב שחלף, כשבע שנים ומחצה, עד שנעצר הנאשם. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי הגשת כתב האישום בחלוף שנים רבות לאחר שהמדינה לא נקטה בכל פעולה כדי לגרום להתייצבותו של הנאשם למאסר, מצדיקה את זיכוי הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק.

25. דוקטרינת ההגנה מן הצדק זכתה לעיגון חקיקתי כטענה מקדמית במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, ואולם אין מניעה לטעון להתקיימותה גם בשלבים אחרים של ההליך המשפטי.

דוקטרינה זו מאפשרת לבית המשפט לבטל את כתב האישום, מקום בו הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית. בתי המשפט יקבלו טענה זו אך במקרים חריגים ביותר, מקום בו יהא זה נהיר לכל כי קיומו של ההליך הפלילי במקרה נתון יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגיונות:

"המבחן הקובע, כפי שאני רואה לאמצו, הוא מבחן ה'התנהגות הבלתי נסבלת של הרשות', היינו התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם... המדובר במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו. ברי כי טענה כגון זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כעניין שבשגרה ובענייני דיומא סתם..." (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 372, 221).

בהלכה שנפסקה בעניין זה על ידי בית המשפט העליון בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ' [פ"ד נט(6), 776] (להלן: "הלכת בורוביץ'") נקבע:

"ההכרעה בשאלה, אם המקרה שלפני בית המשפט מצדיק את החלתה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד, ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם: העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין עימם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה, וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; והגנה על זכויותיו של הקורבן הנפגע. ומן העבר השני, ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם: הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; ושמירת אמון הציבור בבית-המשפט" (שם, עמ' 807).

26. בהתאם להלכת בורוביץ' הנ"ל, שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה מסוים, מצריכה בחינה בת שלושה שלבים: ראשית יש לזהות את הפגמים שנפלו בהתנהלות הרשות ולעמוד על עוצמתם, שנית יש לבחון האם בקיום ההליך חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, ובשלב השלישי, אם בית המשפט שוכנע כי אכן ישנה פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, על בית המשפט לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מידתיים ומתונים יותר מאשר ביטול כתב האישום.

27. במקרה דנן, המאשימה לא הציגה כל ראיה לכך שבחלוף השנים הרבות נעשה איזה שהוא מאמץ מצדה לאתר את הנאשם. די לראות כי תיק החקירה המשטרית של אי התייצבותו של הנאשם למאסר נפתח, על פי מספרו, בשנת 2014, כדי להבין שבמשך כשש שנים תמימות לא סברה המאשימה כי יש לנקוט צעדים ממשיים על מנת לגרום לנאשם לרצות את העונש שהוטל עליו. גם הבקשה לצו המעצר בהעדר שהוצגה מטעם ההגנה (נ/2), היא

פעולת איתור שנעשתה רק בשנת 2016. יתרה מכך, כפי שעלה בחקירתו הנגדית של הנאשם, בחלוף השנים התנהלו נגד הנאשם הליכים כאלה ואחרים ביוזמת המדינה, והוא נחקר במשטרה כ-7-8 פעמים, חקירות שבמהלכן אף מסר את כתובת מגוריו. באף אחת מהזדמנויות אלה לא סברה המדינה כי יש לעצור את הנאשם על מנת שירצה את עונשו. מחדלו של הנאשם גדול, שכן האחריות להתייצבות לצורך ריצוי העונש מוטלת בראש ובראשונה על הנאשם. עם זאת, גם מחדלה של המדינה הוא מחדל רבתי.

28. בנסיבות אלה הגשת כתב האישום מביאה עמה תחושה של פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות.

29. כפי שהובהר לעיל, קיומה של פגיעה בתחושת הצדק היא שאלה נפרדת מן השאלה הנוגעת לסעד שיניתן בגין אותה פגיעה. בבחינת הסעד שיניתן לנאשם, יש ליתן משקל לא מבוטל לאינטרס הציבורי בדבר קיום החלטות ופסקי דין של בית משפט. ביטול כתב האישום בנסיבות אלה הוא סעד מרחיק לכת ובלתי מידתי, שעלול לכלול עמו מסר שגוי של קלות ראש במחדלו של הנאשם, ולפגום בשיקולי הרתעת הרבים מפני אי קיום החלטות שיפוטיות, ועל כן יש לרפא את הפגם באמצעות סעד מתון יותר.

30. על הסעד המתאים בגין ההגנה מן הצדק שעומדת לזכות הנאשם, לבוא לביטוי בשניים:

א. לא תיזקף לחובת הנאשם העובדה כי נמנע מלקרוא לעדות לעורך הדין שייצג אותו בבית המשפט המחוזי. ב"כ הנאשם טען כי שוחח עם עורך הדין והוא אינו זוכר דבר, ועל כן לא הוזמן לעדות. ייתכן אמנם שכך הם פני הדברים, ואולם דברים אלה לא יכולים היו להישמע מפי ב"כ הנאשם שאינו עד במשפט. ברגיל, בהתאם להלכה הפסוקה, הימנעות צד מלהביא לבית המשפט ראייה רלבנטית או להזמין לעדות עד שעדותו רלבנטית, היא בעלת משמעות ראייתית לחובת אותו בעל דין (ראו למשל ע"פ 1335/91 אבו פאדה נ' מדינת ישראל [פ"ד מו(2) 120]). במקרה דנן, לנוכח התקיימותה של הגנה מן הצדק, מצאתי כי אין לשקול הימנעות זאת לחובת הנאשם. עם זאת, לנוכח המשקל שניתן לעדותו של הנאשם, משמעותו המעשית של סעד זה היא זניחה.

ב. הסעד העיקרי שיניתן לנאשם בשל התנהלותה של המדינה יהא הקלה בעונש שייגזר עליו וצמצומו לעונש צופה פני עתיד בלבד, שיהיה בו כדי להביא לידי ביטוי את השיהוי הניכר והזמן הרב שחלף עד להגשת כתב האישום.

31. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירת הפרת הוראה חוקית שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ז, 29 מרץ 2017, במעמד הצדדים

